

Sygn. akt III K 327/21

PR 1 Ds. 937.2021

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2021 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Andrzej Lewandowski

Ławnicy: Jolanta Stopa, Anna Litońska – Stawirej

Protokolant: Kacper Gąsiorowski

przy udziale Prokuratora: Faustyny Krasulak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 1 i 29 października 2021 roku we Wrocławiu

sprawy:

K. K.

syna M. i A. z domu S.,

urodzonego w dniu (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 24 czerwca 2021 roku we W. w sklepie (...) przy ul. (...), działając z góry powziętym zamiarem, doprowadził do stanu bezbronności pokrzywdzoną K. R. w ten sposób, że używając niebezpiecznego narzędzia w postaci rozbitej butelki i groźby jej użycia oraz stosując przemoc fizyczną w postaci zadania ciosu i pchnięcia pokrzywdzonej, usiłował dokonać zaboru znajdującej się w kasie sklepu nieustalonej kwoty pieniędzy w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci: otarć naskórka na szyi, otarć naskórka na podudziu lewym oraz obrzęku okolicy stawu skokowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej dni 7, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, czym działał na szkodę K. R. i sklepu (...),

t. j. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

* * * * *

I. uznaje **K. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie pierwszym części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i w zw. z art. 60 § 2 k.k. oraz art. 60 § 6 pkt. 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 28 czerwca 2021 roku od godz. 10:30 do dnia 5

listopada 2021 roku;

III. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci foliowej reklamówki z napisem (...), górnej części butelki, wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. 1 i 2;

IV. na podstawie art. 192a § 1 k.p.k. orzeka o zniszczeniu śladów kryminalistycznych wymienionych pod poz. 1-3 w wykazie dowodów rzeczowych i śladów kryminalistycznych numer (...);

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat J. J. kwotę 1254,60 zł (tysiąc dwieście pięćdziesiąt cztery złote i sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podst. art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Sędzia Andrzej Lewandowski

Jolanta Stopa Anna Litońska - Stawirej

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 237/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	K. K.	<p>W dniu 24 czerwca 2021 roku we W. w sklepie (...) przy ul. (...), działając z góry powziętym zamiarem, doprowadził do stanu bezbronności pokrzywdzoną K. R. w ten sposób, że używając niebezpiecznego narzędzia w postaci rozbitej butelki i groźby jej użycia oraz stosując przemoc fizyczną w postaci zadania ciosu i pchnięcia pokrzywdzonej, usiłował dokonać zaboru znajdującej się w kasie sklepu nieustalonej kwoty pieniędzy w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci: otarć naskórka na szyi, otarć naskórka na podudziu lewym oraz obrzęku okolicy stawu skokowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej dni 7, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, czym działał na szkodę K. R. i sklepu (...), t. j. przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>Oskarżony K. K. wychowywał się w rodzinie zastępczej, którą postanowieniem sądu rodzinnego ustanowiona była jego babcia. Jego rodzice zostali pozbawieni praw rodzicielskich. Oboje nadużywali alkoholu. Matka nie żyje od około 5 lat a ojciec zmarł w 2020r. Z uwagi na problemy wychowawcze, jakie zaczął sprawiać i niewydolność rodziny zastępczej, decyzją sądu rodzinnego w 2016r. został skierowany do (...) Ośrodka (...) we W. przy ul. (...). W czasie pobytu w ośrodku był agresywny wobec innych i z tego powodu poddany był leczeniu psychiatrycznemu. Pod koniec wakacji 2020r. uciekł z Ośrodka i zamieszkał ponownie u babci. W maju 2021r. opuścił miejsce zamieszkania i prowadził włóczęgowski tryb życia. Spotykał się z kolegami, którzy dawali mu jedzenie.</p>	<p>zeznania świadka A. K.</p>	<p>161-162</p>	
<p>opinia sądowo - psychiatryczna</p>	<p>90</p>		
<p>wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>64-65</p>		
<p>24 czerwca 2021r. około godz. 20.50 oskarżony udał się na ul. (...) we W.. Tam stał przed sklepem (...). Mimo upału miał na sobie długie spodnie, bluzę z kapturem i maseczkę na twarzy. Rozglądał się</p>	<p>czyściwo wyjaśnienia oskarżonego</p>	<p>46, 64-65</p>	

nerwowo i obserwował okolicę sklepu. Miał przy sobie reklamówkę, w której znajdowała się rozbita butelka , tzw. tulipan.			
zeznania świadka M. K. (1)	105		
zapis monitoringu	43		
protokół oględzin	108-116		
Po chwili oskarżony wszedł do sklepu (...). Z torby reklamowej wyjął rozbitą butelką i chwycił ją za szyjkę, a następnie wszedł za ladę i poszedł do stojącej tam sprzedawczyni K. R.. Rozbitą butelkę skierował w stronę jej szyi i krzyknął "dawaj kurwa kasę". Pokrzywdzona odpowiedziała "chyba kurwa żartujesz". Wówczas oskarżony pchnął ją obiema rękami w stronę schodów, trzymając w ręce rozbita butelką, którą zranił pokrzywdzoną w szyję. Pokrzywdzona po popchnięciu straciła równowagę i przysiadła na schodach. Butelka wypadła mu przy tym z ręki, rozbijając się jeszcze dodatkowo na posadce. Zaraz potem wybiegł ze sklepu. K. R. złapała się za szyję, na której miała zadrapanie od krawędzi butelki. Do leżącej na schodach pokrzywdzonej podbiegła jej koleżanka A. M., która była wtedy także w sklepie. Po chwili	zeznania K. R.	10, 25	

do sklepu wbiegła M. K. (1), która zadzwoniła po pogotowie.			
zeznania świadka M. K. (1)	105		
częściowo wyjaśnienia oskarżonego	46, 64-65		
zeznania świadka A. M.	1-2		
zapis monitoringu	43		
protokół oględzin	4-5		
karta informacyjna	14		
Na skutek zdarzenia K. R. doznała obrażeń ciała w postaci otarć naskórka na szyi, otarć naskórka na podudziu lewym oraz obrzęku okolicy stawu skokowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej dni 7.	karta informacyjna	14	
opinia sądowo - lekarska	19-21		
Oskarżony nie był karany sądownie. Nie jest chory psychicznie i nie był chory w krytycznym czasie. Nie jest upośledzony umysłowo. Był leczony psychiatrycznie z powodu zaburzeń zachowania i emocji w okresie młodzieńczym. Stwierdzono u niego cechy osobowości mało dojrzałej emocjonalnie, nieprawidłowo	zapytanie o karalność	104	

<p>kształtującej się (niedokształcenie uczuciowości wyższej, nieumiejętność wyciągania wniosków ze zdobytych doświadczeń, słaby wgląd we własną sytuację). Zaburzenia osobowości i przebyte leczenie nie ma jednak znaczenia dla oceny jego poczytalności. Oskarżony zna i rozumie podstawowe zasady współżycia społecznego, prawidłowo ocenia proste sytuacje społeczne i potrafi przewidzieć skutki prawne zarzucanego mu czynu. W krytycznym czasie nie miał z przyczyn chorobowych zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.</p>			
<p>opinia sądowo-psychiatryczna</p>	<p>90-92</p>		
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>	<p>K. K.</p>	<p>pierwszy</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

Posłużenie się przez oskarżonego całą, nieuszkodzona butelką.	wyjaśnienia oskarżonego	46, 64-65	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	czyściwo wyjaśnienia oskarżonego	<p>Sąd daje wiarę wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego na etapie postępowania przygotowawczego. Są one zgodne z zebranymi dowodami, w tym zeznaniami świadków, zapisem nagrania monitoringu, a także zostały uprawdopodobnione zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Oskarżony przyznał podczas przesłuchania, że chciał wejść do sklepu i wziąć pieniądze. Przyznał również w nich, że chciał grozić ekspedientce butelką i w tym właśnie celu zabrał ją ze sobą. W swoich pierwszych wyjaśnieniach potwierdził przy tym, że miał rozbitą butelka, przecząc przy tym, że skaleczył nią pokrzywdzoną.</p> <p>Wątpliwości budzi ta część jego wyjaśnień złożonych przed Sądem, w której wskazuje, że butelka była cała i nieuszkodzona. W tym zakresie Sąd</p>	

		<p>dokona jednak analizy tej części wyjaśnień oskarżonego w dalszej części uzasadnienia („dowody, które sąd uznał za niewiarygodne”).</p> <p>Sąd miał bezpośredni kontakt z oskarżonym i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez niego wyjaśnień mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).</p>
zeznania K. R.	<p>Zeznania zasługują na wiarę. Świadek szczegółowo opisała przebieg zdarzenia, a także rozpoznała oskarżonego, który sam nie kwestionował zresztą spotkania z pokrzywdzoną w trakcie zdarzenia. Świadek nie miała powodów do składania fałszywych zeznań o pomawiania nieznanego mu osoby a Sąd nie znalazł powodów do ich zakwestionowania. Ponadto zeznania znajdują odzwierciedlenie w nagraniu z monitoringu sklepu. Korespondują także z zeznaniami świadków A. M. i M. K. (1), tworząc z nimi spójną i logiczną całość. Twierdzenie pokrzywdzonej korespondują wreszcie z treścią opinii sądowo-</p>	

lekarskiej, dotyczącej odniesionych przez nią obrażeń ciała. Zestawienie wniosków biegłego z okolicznościami zdarzenia podawanymi przez K. R. także uprawdopodobnia przedstawioną przez nią wersję zdarzenia. W świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego trudno bowiem uzasadnić odniesione przez nią otarcia naskórka szyi inaczej, aniżeli w podany przez nią sposób („Pchnął tą butelkę w kierunku mojej szyi. Zaczął mnie popychać”). Według pokrzywdzonej butelka, jak to określiła nie była cała, była wyszczerbiona, co właśnie mogło spowodować otarcia naskórka w kontakcie tym przedmiotem. Z kolei upadek pokrzywdzonej w połączeniu z upuszczeniem przez oskarżonego rozbitej butelki mógł spowodować otarcie naskórka na podudziu lewym. Pchnięcie jej przez oskarżonego na nierówną powierzchnię (dwa stopnie) spowodowało natomiast obrzęk okolicy stawu skokowego. Jednocześnie widoczny na nagraniu sposób upadku pokrzywdzonej (przysiadła na schodkach, tracąc równowagę) wyklucza możliwość odniesienia otarcia na szyi na skutek upadku na rozbitą na podłodze butelkę.

	<p>Wersji świadka nie wyklucza przy tym słyszany przez świadków dźwięk rozbijanego szkła. Z wyjaśnień samego oskarżonego wynika bowiem, że w czasie zajścia wypuścił butelką z rąk, a zatem dźwięk rozbijanego szkła mógł pochodzić od upadku uszkodzonej wcześniej butelki.</p>	
zeznania świadka A. M.	<p>Zeznania zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Świadek nie miała powodów do składania fałszywych zeznań. Ponadto zeznania znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonej i świadka M. K. (2). Dowodem potwierdzającym relację świadka jest także zapis monitoringu i opinia sądowo-lekarska.</p> <p>W ocenie Sądu brak jest racjonalnych powodów, dla których świadek miałaby przekazywać nieprawdziwe informacje i spostrzeżenia. Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez nią zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).</p>	

zeznania świadka M. K. (1)	<p>Zeznania zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności. Świadek nie miała powodów do składania fałszywych zeznań. M. K. (1) opisała zachowanie oskarżonego przed i bezpośrednio po popełnieniu przestępstwa. Zeznania świadka znajdują odzwierciedlenie w wyjaśnieniach samego oskarżonego oraz zeznaniach pozostałych świadków. Jej relacja została uwiarygodniona zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez nią zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposstrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).</p>	
zeznania świadka A. K.	<p>Świadek opisała sytuację i postawę oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, wskazując przede wszystkim na jego trudną sytuację życiową i warunki, w jakich dorastał. Zeznania świadka znajdują odzwierciedlenie częściowo w wyjaśnieniach samego oskarżonego a także opinii sądowo-psychiatrycznej. Świadek w żaden sposób nie jest związana z</p>	

	<p>oskarżonym, a kontakt z nim miała tylko w związku z wykonywania swoich obowiązków służbowych. Relacjonowała zatem przebieg czynności służbowych i własne spostrzeżenia. Jej relacja została uwiarygodniona zasadami logiki i doświadczenia życiowego. W ocenie Sadu brak jest racjonalnych powodów, dla których miałyby przekazywać nieprawdziwe informacje i spostrzeżenia. Sąd miał bezpośredni kontakt ze świadkiem i w oparciu o bezpośrednio spostrzeżenia w czasie składania przez nią zeznań mógł nabrać osobistego przekonania, co do wiarygodności prezentowanych relacji (sposzrzeżenia i wrażenia odniesione w trakcie bezpośredniego przesłuchania).</p>	
<p>karta informacyjna</p>	<p>Dowód nie budzi wątpliwości. Nie był kwestionowany przez strony. Dokument sporządzony według określonych reguł i metodyki postępowania (statystyka medyczna). Koreluje z okolicznościami wynikającymi z zeznań pokrzywdzonej.</p>	
<p>protokół oględzin zapis monitoringu</p>	<p>Dowód nie budzi wątpliwości. Nie był kwestionowany przez strony, którym został zaprezentowany w trakcie rozprawy. Protokół</p>	

	<p>ogłędzin odpowiada dokładnie przebiegowi zdarzenia utrwalonemu na nagraniu z monitoringu. Dowód nie był kwestionowany przez strony.</p>	
opinia sądowo - lekarska	<p>W sporządzonej opinii biegły w sposób wyczerpujący i logiczny dokonał oceny obrażeń ciała pokrzywdzonej w tym okoliczności ich powstania oraz ich rodzaju z punktu widzenia znamiona przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu.</p> <p>W ocenie Sądu opinia ta sporządzona została w sposób wyczerpujący, spójny i odpowiada wskazaniom wiedzy w tym zakresie. Opinia wyczerpuje cechy pełnowartościowego dowodu, albowiem jest jasna, spójna, logiczna i niesprzeczna, a u jej podstaw leży wystarczający zakres czynności badawczych.</p>	
opinia sądowo - psychiatryczna	<p>Opinia sądowo-psychiatryczna została sporządzona w sposób kompleksowy, po przeprowadzeniu szczegółowych badań, w tym wywiadu z oskarżonym.</p> <p>Sformułowane przez biegłych wnioski są logiczne, jasne i należyście uzasadnione. Sąd uznał wydaną opinię za odpowiadającą wymogom prawa tj. jasną, pełną</p>	

	i nie zawierając sprzeczności oraz opartą na specjalistycznej wiedzy. Powyższe spowodowało, że stanowiła pełnowartościowy materiał dowodowy.		
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	częściowo wyjaśnienia oskarżonego	<p>W ocenie Sądu niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego, w których kwestionuje on posłużenie się w czasie rozboju rozbitą butelką, twierdząc przy tym, że była ona cała („Wszedłem do sklepu i miałem przy sobie pełną butelkę, w reklamówce”).</p> <p>Wyjaśnieniom tym przeczą spójne i konsekwentne zeznania pokrzywdzonej. Wskazywała ona, że butelka nie była cała, że oskarżony wyciągnął z reklamówki wyszczerbioną butelkę. Jak wskazano wcześniej przy okazji oceny jej zeznań, zachowanie oskarżonego polegające na pchnięciu w jej stronę butelką mogło z logicznego punktu</p>	

widzenia spowodować otarcia naskórka na szyi. Trudno bowiem racjonalnie przyjąć, aby spowodował je kontakt z nieuszkodzoną częścią butelki, trzymanej przez oskarżonego za szyjkę. Nawet gdyby przyjąć, jak twierdzi oskarżony, że jedynie szarpał się z pokrzywdzoną, to i tak jedynym racjonalnym wyjaśnieniem dla powstania otarcia naskórka na szyi byłoby posługiwanie się uszkodzoną butelką.

Wyjaśnieniom tym przeczy wreszcie zapis nagrania z monitoringu sklepu, na którym widoczne jest zachowanie oskarżonego, w tym uszkodzona butelka trzymana w ręce (najlepiej widoczne na nagraniu z kamery umieszczonej nad kasą).

Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie są niespójne i sprzeczne wewnętrznie. Co najmniej trzykrotnie usłyszał on stawiany mu zarzut, w którym wskazywano na użycie przez niego rozbitej butelki i za każdym razem przyznał się do tak sformułowanego zarzutu. Ponadto trudno racjonalnie wyjaśniać, w jaki sposób miałby grozić pokrzywdzonej nieuszkodzoną butelką, wszak sam stwierdził

		„Wziąłem ta butelkę, żeby nią grozić”.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	pierwszy	K. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Wina i sprawstwo K. K. w zakresie usiłowania dokonania rozboju na pokrzywdzonej K. R. nie budzi wątpliwości. Potwierdzeniem jego sprawstwa jest całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.</p> <p>Przestępstwo określone w art. 280 § 2 k.k. popełnia sprawca, który kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności, przy czym posługuje się bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w inny sposób</p>			

bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem.

Rozbój stanowi kwalifikowaną postać kradzieży, albowiem do jego ustawowych znamion należą wszystkie znamiona kradzieży (zabór cudzej rzeczy ruchomej w celu wywłaszczenia) oraz dodatkowe działania sprawcy wobec pokrzywdzonego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 27 maja 1993 r., II Akr 169/93, OSA 1994, z. 2, poz. 8). Tymi dodatkowymi działaniami sprawcy, kwalifikującymi postać kradzieży są użycie przemocy, groźba natychmiastowego użycia przemocy albo doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

Przepis art. 280 § 2 k.k. wprowadza kwalifikowany typ rozboju, dodając znamię „posługiwania się przez sprawcę bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem”. Pojęcie „innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu” zostało już wielokrotnie zdefiniowane w judykaturze i uznaje się z niego taki przedmiot, którego użycie może spowodować śmierć człowieka lub uszczerbek na jego zdrowiu. (wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 6.06.1978 r., IV KR 154/78, OSNPG 1979/3, poz. 46; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12.11.1985 r., IV KR 274/85, OSNPG 1987/2, poz. 20; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1988 r., I KR 299/88, OSNPG 1989/12, poz. 124). Konieczne jest przy tym podkreślenie, że „niebezpieczność” przedmiotu musi wynikać już z samych jego właściwości, a nie wyłącznie ze sposobu jego użycia przez sprawcę. Ponadto możliwości interpretowania tego pojęcia została zawężona przez samego ustawodawcę, który w samym przepisie wskazał, że niebezpieczny przedmiot ma być podobnie niebezpieczny jak broń palna lub nóż. Uwzględnienie takich zasad interpretacji tego pojęcia sprawia, że jego identyfikacja odbywa się również na podstawie jego wielkości, wymiarów, masy, tnących powierzchni itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 1990 r., II KR 231/89, OSNPG 1990, nr 10, poz. 73). W konsekwencji wypełnianie treścią właściwości samego „niebezpiecznego przedmiotu” wskazuje na te jego cechy, które sprawiają, że „wykorzystanie zwykłych funkcji lub działania przedmiotu przeciwko

człowiekowi spowoduje powstanie realnego zagrożenia o równowartości odpowiadającej użyciu broni palnej lub noża" (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2003 r., I KZP 13/03, OSNKW 2003, nr 7-8, poz. 69).

Taki sposób interpretacji znamienia typu kwalifikowanego rozboju z art. 280 § 2 k.k. pozwala uznać za „niebezpieczny przedmiot” w rozumieniu tego przepisu także rozbitą butelkę tzw. tulipan, którego ostre i tnące fragmenty są podobne do noża. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 lutego 2006 r., II AKA 15/06, LEX nr 191761). Zatem rozbita butelka, która posiadał przy sobie oskarżony w trakcie zdarzenia stanowiła innym podobnie niebezpieczny do noża przedmiot w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. W ten sposób zrealizował zatem to znamię kwalifikowanej postaci rozboju.

W dalszej kolejności konieczne jest dokonanie wykładni następnego nieostrego terminu, stanowiącego znamię czasownikowe rozboju z art. 280 § 2 k.k. Ustawodawca wskazuje bowiem na „posługiwanie się” przez sprawcę bronią palną, nożem lub innym

podobnie niebezpiecznym przedmiotem. Zwrot ten zarówno w piśmiennictwie jak i w orzecznictwie interpretowany jest szeroko i nadawane jest mu znaczenie szersze niż pojęcie używania. W jego ramach mieści się zatem wszelkie manipulowanie takimi przedmiotami, w tym nawet tylko ich okazywanie w celu wzbudzenia w ofierze obawy ich użycia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 października 2004 r., II AKa 182/04, A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, wyd. V, Wolters Kluwer Polska 2010). "Posługiwaniem się" będzie więc także sama demonstracja takiego przedmiotu, którego sprawca może użyć w wybranym przez siebie momencie działania, składającego się na pozostałe znamiona rozboju.

Zademonstrowanie pokrzywdzonej przez oskarżonego rozbitej butelki tzw. tulipana, a w tym szczególnie przystawienie go do jej ciała stanowiło konkludentną groźbę natychmiastowego jego użycia w celu dokonania zaboru rzeczy (pieniędzy). W oczywisty sposób oskarżony zmierzał do spotęgowania groźby zastosowania przemocy lub wywołania większej obawy i poczucia zagrożenia u

pokrzywdzonej. W ten sposób zrealizował zatem znamię posługiwanie się niebezpiecznym przedmiotem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 maja 1984 r., II KR 81/85, OSNPG 1984, nr 11, poz. 99, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 grudnia 2005 r., II AKa 244/05, KZS 2006, z. 3, poz. 33).

Posługując się podobnie niebezpiecznym do noża przedmiotem w postaci rozbitej butelki tzw. tulipana, oskarżony zażądał od pokrzywdzonej wydania pieniędzy, czyli faktycznie grożąc w ten sposób natychmiastowym użyciem przemocy zmierzał wprost do dokonania kradzieży pieniędzy. Nie budzi bowiem wątpliwości fakt, że celem działania oskarżonego był zabór w celu przywłaszczenia pieniędzy znajdujących się w kasie sklepu do której dostęp miała pokrzywdzona.

Jak zasadnie wskazał oskarżyciel w zarzucie aktu oskarżenia z uwagi na postawę pokrzywdzonej, w tym dość charakterystyczną jej reakcję, która w odpowiedzi na formułowane wobec niej żądanie nie spełniła polecenia oskarżonego, nie doszło do realizacji ostatniego ze znamion przestępstwa z art. 280§2

k.k., czyli rozporządzenia mieniem. W związku z tym przestępstwo przepisane oskarżonemu, który w zamiarze popełnienia tego czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do jego dokonania, które nie nastąpiło, zostało zrealizowane jedynie na etapie formy stadialnej usiłowania z art. 13 § 1 k.k.

O ile sam rozbój nie wyszedł poza fazę usiłowania, to swoim zachowaniem oskarżony zrealizował, już w formie dokonania, także znamiona innego przestępstwa.

Spowodowanie uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej nie mieściło się już bowiem w ramach realizacji znamion rozboju i dlatego konieczna była kwalifikacja kumulatywna z uwzględnieniem art. 157 k.k. (podobnie A. Marek Kodeks karny. Komentarz, wyd. V, Wolters Kluwer Polska 2010). Wnika to przede wszystkim z faktu, że sam przepis art. 280 § 2 k.k. obejmuje jedynie ewentualne użycie przemocy wobec osoby, które nie powoduje żadnych dodatkowych następstw. Skoro zachowanie sprawcy rozboju (usiłowania) wywołuje skutki określone w art. 157, to mamy wówczas do czynienia z tzw. rzeczywistym zbieg przepisów ustawy,

<p>obligującym do przyjęcia kumulatywnej kwalifikacji, uwzględniającej wszystkie przepisy, których znamiona sprawca swoim zachowaniem wyczerpał (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1973 r., V KRN 23/73, OSNKW 1973, nr 10, poz. 129, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 czerwca 2007 r., II AKA 150/07, LEX nr 271935).</p> <p>W świetle przywołanych wyżej okoliczności Sąd przyjął, że K. K. swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. K.	pierwszy	pierwszy	<p>W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że stosownie do treści art. 14 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. podstawą wymiaru kary stał się przepis art. 280 § 2 k.k.</p> <p>Przy wymiarze kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd dążył do tego, aby była ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, współmierna do winy oskarżonego, a nadto, aby mogła</p>

wywołać względem niego skutek zapobiegawczy i wychowawczy i wreszcie, aby mogła odnieść także skutek względem wszystkich potencjalnych sprawców, którzy dowiedzą się o treści wydanego wyroku, a tym samym konsekwencjach przypisanego oskarżonemu zachowania. Cele takie wynikają wprost z dyspozycji art. 53 § 1 k.k. choć to nie ta regulacja ma w przypadku oskarżonego znaczenie priorytetowe. Oskarżony w czasie popełnienia przypisanego mu czynu miał bowiem ukończone zaledwie 17 lat (niepełna miesiąc wcześniej) i jestem zatem sprawcą nieletnim. W takiej sytuacji na pierwszy plan wysuwa się szczególna dyrektywa wymiaru kary określona w art. 54 § 1 k.k. Przepis ten formułuje szczególną dyrektywę wymiaru kary dotyczącą nieletnich i młodocianych, która jednak nie eliminuje zasad wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Stawia ona jedynie na pierwszym miejscu względy wychowawcze. Nie są one przy tym oderwane od pozostałych ogólnych zasad, ale stanowią dla nich swoisty punkt wyjściowy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 maja 2019 r., II AKa 38/19, LEX nr 2757815, wyrok Sądu Apelacyjnego

we Wrocławiu z dnia 14 marca 2019 r., II AKa 62/19, LEX nr 2668945). Z przywołanej w art. 54 § 1 k.k. zasady w żadnym razie nie wynika obowiązek łagodzenia kary wobec takiego sprawcy, a jedynie obowiązek takiego doboru rodzaju i wymiaru kary, który najlepiej pozwoli osiągnąć wobec sprawcy cel wychowawczy.

W związku z tym przy wymiarze kary dla nieletniego sprawcy, jakim jest oskarżony, Sąd dokonał oceny okoliczności wskazanych w art. 53 k.k. z punktu widzenia realizacji za ich pośrednictwem przede wszystkim celów wychowawczych w stosunku do oskarżonego.

Przepis art. 53 k.k. wskazując dyrektywy wymiaru kary, które stanowią ramy, wewnątrz których Sąd w zakresie swojej swobody kształtuje wymiar konkretnej kary. Swoboda uznania Sądu obejmuje przy tym wybór rodzaju kary i jej wymiar, wybór środka karnego, ewentualnego środka związanego z poddaniem sprawcy próbie, a także możliwość skorzystania z fakultatywnych instytucji sądowego wymiaru kary takich, jak nadzwyczajne złagodzenie i obostrzenie kary oraz odstąpienia od wymiaru kary. W tym zakresie należy dodatkowo podkreślić, że owa

swoboda oznacza także, że „Sąd pierwszej instancji samodzielnie rozstrzyga kwestię wymiaru kary i nie jest w jakimkolwiek stopniu związany rozstrzygnięciami zawartymi w poprzednich uchylonych wyrokach, z wyjątkiem tych, co do których zachodzi zakaz reformationis in peius (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 1982 r., I KR 271/82, OSNKW 1983, nr 10-11, poz. 84).

Sąd podkreśla jednocześnie, że przy wymiarze kary baczyl, by zachodził ścisły związek pomiędzy rodzajem i intensywnością kary, a wagą przestępstwa, którą wyznacza przedmiotowa i podmiotowa strona czynu. To właśnie przestępstwo bowiem stanowi podstawę do orzeczenia kary, której miara jest społeczna szkodliwość czynu. Kara jako sprawiedliwa opłata nie może stanowić swoistego odwetu, czy tzw. społecznej zemsty na sprawcy. Wynikająca z art. 53 § 1 k.k. konieczność współmierności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu sprawcy powoduje zatem, że właśnie stopień społecznej szkodliwości czynu ma przede wszystkim wpływać na orzeczenie o karze. Z przepisu art. 115 § 2 k.k. wynikają natomiast okoliczności uwzględniane

przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków a także postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia).

Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie istotnymi przesłankami przy ustalaniu kary młodocianemu sprawcy powinien być stopień jego zdemoralizowania, tryb życia przed popełnieniem przestępstwa, zachowanie się po jego popełnieniu, motyw i sposób działania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 grudnia 2017 r., II AKa 388/17, LEX nr 2446569).

Sąd przeanalizował wymienione wyżej okoliczności wpływające na wymiar kary w odniesieniu do oskarżonego K. K., w tym zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące i doszedł do następujących wniosków.

Stopień winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego był znaczący. Świadczyły o tym okoliczności podmiotowe

czynu takie, jak umyślność, zamiar bezpośredni, a także przedmiotowe czynu, w tym rodzaj naruszonego faktycznie dobra chronionego, stopień ich naruszenia, a także skutki przestępstwa, w tym cierpienia fizyczne i psychiczne pokrzywdzonej. Nie bez znaczenia na wymiar kary ma również zachowanie oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, w tym jego agresja w czasie pobytu w ośrodku wychowawczym, czy dopuszczanie się przestępstw, o których sam wyjaśniał.

Choć w stosunku do oskarżonego zachodzi wiele okoliczności obciążających, to poza młodym wiekiem, należy uwzględnić jego trudne dzieciństwo, a przede wszystkim fakt, że wychowywany był przez nieporadną w tym zakresie babcie, nie posiadał właściwych wzorców wychowawczych, był umieszczony w młodzieżowym ośrodku wychowawczym, w którym trudno o właściwe warunki do prawidłowego rozwoju nastolatka.

Sąd w żadnej mierze nie zaakceptował działania oskarżonego, jednak wobec wskazanych okoliczności nie można było przejść obojętnie przy wymiarze kary.

Poza powyższymi okolicznościami nie bez wpływu na wymiar kary winna mieć jego postawa podczas popełnienia przestępstwa. Sposób działania oskarżonego (rozmiar i rodzaj obrażeń, niemal natychmiastowa ucieczka po reakcji pokrzywdzonej) podkreśla swoistą niekonsekwentną desperację w jego działaniu i jednocześnie brak zdeterminowania w działaniu. Całe zdarzenie, jak wynika z analizy zapisu monitoringu, trwało około 20 sekund. Oskarżony w reakcji na zachowanie samej pokrzywdzonej uciekł ze sklepu, nie zabierając z niego żadnych przedmiotów. Taki sposób jego działania, świadczył o tym, że nie wykazywał on takiej determinacji w dążeniu do zaboru mienia, jaka była możliwa w zaistniałych warunkach. W ocenie Sądu świadczy to o wątpliwościach i wahaniach ze strony oskarżonego, który, jak wynika z zeznań świadka przez pewien czas stał przed sklepem zanim zdecydował się na wejście do niego z zamiarem zaboru pieniędzy. Zdaniem Sądu okoliczności te obniżają także stopień winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Niejako w tym samym kontekście

należy ocenić stadium, na jakim zakończyło się zachowanie oskarżonego.

Choć przepis art. 14 § 1 k.k. zrównuje podstawy wymiaru kary dla formy dokonanej i usiłowania, to jednak należy dostrzec, że szkodliwość społeczna czynu jest zazwyczaj niższa przy usiłowaniu, choćby z uwagi na brak skutku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 października 2017 r., V KK 201/17, OSNKW 2018/2/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2015 r., II AKA 461/14, LEX nr 1771059, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 21 listopada 2013 r., II AKA 365/13, LEX nr 1403008).

Oceniając te wszystkie okoliczności Sąd uznał, że nawet najniższa kara wymierzona w granicach dolnego zagrożenia ustawowego z art. 280 § 2 k.k., byłaby zbyt dolegliwa dla oskarżonego, a zatem rażąco surowa i niesprawiedliwa. Dlatego też zdecydował się na zastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 § 2 i § 6 punkt 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary poniżej dolnego zagrożenia ustawowego.

Za taką decyzją przemawia to, że wśród okoliczności podmiotowych i

przedmiotowych przestępstwa, którego się dopuścił oskarżony, było szereg okoliczności istotnie umniejszających stopień społecznej szkodliwości jego czynu.

Sąd zwraca uwagę na samą przeszłość oskarżonego, którego zachowanie było skutkiem jego niedojrzałości i trudnego dzieciństwa, pozbawionego właściwych wzorców wychowawczych, podatności na wpływy innych osób.

W ocenie Sądu w tych okolicznościach kara w wyższym wymiarze byłaby w stosunku do oskarżonego niewspółmiernie surowa. W tej sytuacji orzeczona kara stanowić będzie także realizację celów wychowawczych, które mają w przypadku sprawcy nieletniego znaczenia priorytetowe. Zatem celem wymierzonej kary ma być wobec takich sprawców jak oskarżony powstrzymanie ich przed dalszym popełnianiem tego rodzaju przestępstw, czego nie osiąga się zazwyczaj przez surowość i bezwzględność orzeczonej kary. W ocenie Sądu dłuższy pobyt oskarżonego w zakładzie karnym w żadnym razie nie będzie działał na niego wychowawczo.

Wymierzona kara czyni zadość społecznemu

			<p>poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa. Wymierzona oskarżonym kara nie przekracza stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.</p>
<p>5. Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
K. K.	drugi	pierwszy	<p>Zgodnie z zasadą obligatoryjnego zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tzn. zarówno okresu tymczasowego aresztowania, jak i zatrzymania, Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, okres rzeczywistego pozbawienia wolności tj. okres od dnia 28 czerwca 2021 roku od godz. 10:30 do dnia wydania wyroku czyli 5 listopada 2021r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.</p>

K. K.	trzeci	pierwszy	Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci foliowej reklamówki z napisem (...), górnej części butelki, uznając je za przedmioty, które służyły do popełnienia przestępstwa.
K. K.	czwarty	pierwszy	Zgodnie z art. 192a § 1 k.p.k. po wykorzystaniu w sprawie, w której dokonano pobrania lub utrwalenia śladów (odciski daktyloskopijne, wymaz ze śluzówki itp.), pobrany lub utrwalony materiał zbędny dla postępowania należy niezwłocznie usunąć z akt i zniszczyć. Tak też się stało w przypadku śladów kryminalistycznych utrwalonych na miejscu w postaci odwzorowania linii papilarnych i wymazówek ze śladami biologicznymi.
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			

7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pięty	<p>Z uwagi na udział w sprawie obrońcy oskarżonego, działającego z urzędu zarówno w trakcie postępowania przygotowawczego jak i sądowego, zasądzone koszty obrony z urzędu świadczonej na rzecz adwokat J. J. w kwocie 1254,60 złotych.</p> <p>Zgodnie z §17 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, opłata za sprawę objętą śledztwem wynosi 300 złotych. Zgodnie z § 17 ust. 2 pkt 5 powołanego rozporządzenia, opłata za obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją wynosi 600 zł, zaś w świetle § 20 w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%. Kwota powiększona o należną 23% stawkę podatku od towarów i usług.</p>	
szósty	Orzeczenie wobec oskarżonego kary izolacyjnej, co zasadniczo	

	<p>wyklucza możliwość zarobkowania, przy jednoczesnym ustaleniu sytuacji materialnej oskarżonego dawało podstawę Sądowi Okręgowemu do stwierdzenia, że K. K. nie jest w stanie zwrócić Skarbowi Państwa poniesionych w toku postępowania wydatków. W związku z tym na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa.</p>	
<p>7. Podpis</p>		
<p>Sędzia Andrzej Lewandowski</p>		

Zarządzenia:

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego
2. kal. 14 dni od doręczenia